

Република Србија

УПРАВНИ СУД

20 У. 19088/13

20.03.2015. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Релјића, чланова већа, са судским саветником Катаринином Пецић Илић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље из Београда, Улица бр. 1, против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број 07-00-01200/2013-03 од 23.12.2013. године, у предмету информације од јавног значаја, у нејавној седници већа, одржаној дана 20.03.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем поништава се одлука Прекршајног суда у Београду садржана у акту број I Су. бр. 1/2013-580 од 26.03.2013. године, којим је тужиља обавештена да у складу са чланом 153. Закона о прекршајима нема својство лица које има право да разматра и преписује списе предмета 7 Пр.бр.249301/09 Градског судије за прекршаје града Београда, али да је њена молба сматрана захтевом за слободан приступ информацијама од јавног значаја, те се у том смислу позива да дана 05.04.2013. године у времену од 13,00 до 14,00 часова у седишту Прекршајног суда у Београду, Улица Тимочка бр. 14, канцеларија број 112, изврши увид у списе наведеног предмета.

Тужиља је дана 05.12.2013. године, непосредно Управном суду поднела тужбу због ћутања управе туженог органа, односно недоношења одлуке по жалби тужиље од 22.04.2013. године и два накнадна захтева од 05.06.2013. и 04.11.2013. године, поднетој против Повереника за информације од јавног значаја, по основу њеног захтева за приступ информацијама од јавног значаја које се налазе код Прекршајног суда у Београду.

Поступајући по налогу суда 1 У. 19088/13 од 12.12.2013. године за доставу одговора на тужбу и списка предмета, тужени орган је поднеском примљеним у овом суду дана 31.12.2013. године известио суд да је у међувремену, у тој управној ствари донео решење број 07-00-01200/2013-03 од 23.12.2013. године, којим је одлучено по жалби овде тужиље. У прилогу је доставио решење са доказом да је исто упућено тужиљи.

Изјашњавајући се по налогу из решења овог суда 1 У. 19088/13 од 10.03.2014. године, у смислу члана 29. Закона о управним споровима, тужила је поднеском примљеним у овом суду дана 28.03.2014. године, обавестила суд да није задовољна накнадно донетим решењем туженог органа 07-00-01200/2013-03 од 23.12.2013. године, јер је тужени донео означено решење након истека законског рока од 30 дана, односно супротно одредби члана 24. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, те проширује тужбу од 05.12.2013. године и на тај акт у обиму побијања управног акта због незаконитости из члана 24. став 1. тачка 1., 3. и 5. Закона о управним споровима у спору пуне јурисдикције.

Поступајући по налогу суда 1 У. 19088/13 од 08.04.2014. године, за доставу списка и одговора на тужбу, тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе, у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета ове управне ствари произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да је тужила дана 21.03.2013. године, са позивом на члан 153. став 4. Закона о прекршајима, Прекршајном суду у Београду поднела "молбу за разматрање и преписивање списка (фотокопирање)" предмета у прекршајном поступку вођеном против Бориса Тадића, бившег председника Републике Србије, и евентуално других лица, због употребе алкохола након завршене фудбалске утакмице, наводећи да је из медија сазнала да је исти поступак окончан, као и да не зна број предмета. Поступајући по наведеној молби, првостепени орган је актом број I Су.бр. 1/2013-580 од 26.03.2013. године, позивајући се на одредбе члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, обавестио тужилу да је увидом у списе предмета 7 Пр.бр.249301/09 Градског судије за прекршаје града Београда, у коме је кажњено лице Борис Тадић због прекршаја из члана 23. став 1. тачка 7. Закона о спречавању насиља и недоличног понашања на спортским приредбама, који је учинио 10.10.2009. године, установио да тужила у складу са чланом 153. Закона о прекршајима нема својство лица које има право да разматра и преписује списе наведеног предмета. Даље је обавестио тужилу да је њену молбу ценио као захтев за слободан приступ информацијама од јавног значаја, те је у том смислу тужила позвана да дана 05.04.2013. године у времену од 13,00 до 14,00 часова у седишту Прекршајног суда у Београду, Улица Тимочка бр. 14, канцеларија број 112, изврши увид у списе наведеног предмета и фотокопирање истих, с тим што је дужна да уплати износ на име трошкова израде копија тражених докумената, у смислу Уредбе о висини накнаде нужних трошкова за издавање копије докумената на којима се налазе информације од јавног значаја.

Одредбом члана 116. Закона о општем управном поступку прописано је да у управним споровима у којима је по закону или по природи ствари за покретање и вођење поступка потребан захтев странке, надлежни орган може покренути и водити поступак само ако постоји такав захтев.

Чланом 15. став 1. и 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", бр. 120/04...36/10), прописано је да тражилац подноси писмени захтев органу власти за остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја, да захтев мора да садржи назив органа власти, име, презиме и адресу тражиоца, као што прецизнији опис информације која се тражи.

Према оцени Управног суда, код овако утврђеног чињеничног и правног стања ствари, правилно је поступио тужени орган када је оспореним решењем, поступајући по жалби тужиле поништио одлуку Прекршајног суда у Београду, садржану у акту број I Су. бр. 1/2013-580 од 26.03.2013. године. Ово из разлога што је, а како је то правилно закључио и тужени орган у образложењу оспореног решења, тужила молбом коју је поднела Прекршајном суду у Београду с позивом на члан 153. став 4. Закона о прекршајима, тражила, да јој се омогући разматрање и преписивање списка (фотокопирање) предмета у прекрашајном поступку вођеном против других лица, а да је првостепени орган поступајући по истој молби погрешно одлучио на основу члана 16. став 1. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Стога је Повереник правилно нашао да је погрешио првостепени орган када је о предметној молби погрешно одлучио на основу одредаба Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, јер је из списка предмета утврђено да наведена молба није поднета као захтев за слободан приступ информацијама од јавног значаја, а што тужила у жалби посебно истиче, већ се ради о молби која је поднета с позивом на одредбе члана 153. став 4. Закона о прекршајима, те да, у смислу цитиране одредбе члана 116. Закона о општем управном поступку, није било ни основа за покретање и вођење поступка по одредбама Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја од стране Прекршајног суда у Београду и да је жалба коју је тужила поднела против одлуке Прекршајног суда у Београду садржене у акту број I Су. бр. 1/2013-580 од 26.03.2013. године, основана.

Суд је ценио наводе истакнуте у тужби, па је имајући у виду напред наведено нашао да су ти наводи неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења. Ово због тога што тужила у смислу члана 153. став 1. Закона о прекршајима нема својство лица које има право да разматра и преписује списе прекршајног предмета, који се односе на друга лица против којих се води прекрашајни поступак, нити се њена молба у том правцу може сматрати захтевом за слободан приступ информацијама од јавног значаја, јер наведена молба по својој садржини није ни поднета као такав вид захтева, а што је тужила посебно апострофирала у својој жалби на првостепено решење. Због тога је тужбом оспорено решење, према стању у списима предмета, засновано на потпуно и тачно утврђеном чињеничном стању на које су правилно примењене напред цитиране одредбе наведеног закона, а у образложењу побијаног решења, јасно су наведене све чињенице које су у току поступка утврђене, као и релевантни прописи и разлози којима се руководио тужени орган приликом доношења решења. Чињеница што тужени није одлучио по жалби у законском року од 30 дана, не мења закључак овог суда о неоснованости тужбе у управном спору, будући да је тужила у тој ситуацији била у прилици да користи институт ћутања управе прописан одредбама Закона о општем управном поступку и одредбама Закона о управним споровима.

Имајући у виду наведено, као и одредбу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога што је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно

саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно. Дакле, ради се о судској ствари, која не изискује додатни судски рад на утврђивању чињеница, јер се из навода тужбе, образложења оспореног решења и достављених списа види да је чињенично стање правилно и потпуно утврђено и да је законитост оспореног акта требало оценити само у погледу спорних правних питања.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.03.2015. године, 20 У. 19088/13

Записничар
Катарина Печић Илић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправља
управитељнице
Даријо Вуковић

ТП